

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Миодрага Јаковљевића, Предрага Глигоријевића, Николе Мићуновића и Зорана Савића, чланова већа, са саветником Врховног суда Војком Омчикус, записничарем, у кривичном предмету против осуђеног АА, због кривичног дела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије и друго, решавајући о захтеву браниоца осуђеног адвоката Милована Салатића, за ванредно ублажавање казне изречене правоснажном пресудом Врховног суда Србије у Београду Кж. I 389/01 од 10. маја 2002. године, у седници већа одржаној дана 6.4.2004. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев браниоца осуђеног АА да се осуђеном ванредно ублажи казна изречена правоснажном пресудом Врховног суда Србије у Београду Кж. I 389/01 од 10. маја 2002. године.

Образложење

Наведеном правоснажном пресудом АА је осуђен на казну затвора у трајању од седам година због кривичног дела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. КЗ РС.

Бранилац осуђеног адвокат АА је поднео захтев за ванредно ублажавање казне.

Врховни суд Србије је у седници већа размотрио све списе овог предмета са захтевом браниоца осуђеног и образложеним предлогом првостепеног суда као и мишљењем Републичког јавног тужиоца Србије Ктр. број 638/04 од 27.2.2004. године, у коме се предложило да се захтев браниоца осуђеног као неоснован одбије, па је нашао:

Захтев је неоснован.

Према члану 415. ЗКП-а ублажавање правоснажно изречене казне дозвољено је када се по правоснажности пресуде појаве околности којих није било кад се изрицала пресуда или суд за њих није знао иако су постојале, а оне би очигледно довеле до блаже осуде.

Бранилац осуђеног у захтеву за ванредно ублажавање казне наводи да у редовном кривичном поступку нису цењене као олакшавајуће околности чињеница да је осуђени АА учествовао у рату 1991. и 1999. године, што је све утицало на његово психичко стање, да је у истрази једини одмах дао исказ и да се искрено држао пред судом и допринео расветљењу чињеничног стања као и чињеницу да је мајка осуђеног ББ, без сталних месечних примања, да је стара преко 70 година и живи у заједничком домаћинству са осуђеним.

Увидом у списе предмета Врховни суд је утврдио да су околности из захтева за ванредно ублажавање казне које се односе на искрено држање пред судом јесу околности које су цењене у редовном кривичном поступку и као такве не могу да послуже као законски основ за ванредно ублажавање казне.

Околности из захтева да је осуђени АА учествовао у рату у 1991. години и 1999. години и да је то утицало на његово психичко стање, те да мајка осуђеног живи са њим у заједничком домаћинству, да иста нема стална месечна примања и да је стара преко 70 година јесу нове околности.

Међутим по налажењу Врховног суда ове околности да су постојале и биле познате суду у време изрицања пресуде очигледно не би довеле до блаже осуде, посебно када се има у виду друштвена опасност извршеног кривичног дела и последице.

Са свега напред изложеног а на основу члана 417. став 7. ЗКП-а, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Записничар,
Војка Омчикус, с.р.

Председник већа –судија,
Никола Латиновић, с.р.